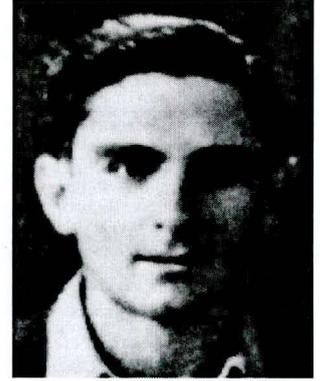

רב טוראי
רוטמן, שאול (שאולקה, דויד כרמי)

בן חנה לבית סלומון וזלמן, נולד ביום ו' בניסן תר"ץ (4.3.1930) בחדרה, נין ונכד למייסדי חדרה ופתח תקווה, ומהם ירש את אומץ לבו ואהבתו לארץ. שורשיותו הארץ-ישראלית היתה טבועה בכל תכונותיו ומעשיו. בהיותו בן 6 שנים קיפח בשעת משחק אחת מעיניו אך מומו זה לא מנע ממנו מאוחר יותר שום פעולה אמיצה ונועזת. שאול למד בגימנסיה והצטיין בחיבוריו הנאים. בתקופת לימודיו הצטרף לתנועת "הצופים", תחילה כחניך ואחר-כך נמנה עם המדריכים המחוננים ביותר. היה בעל מרץ רב ויוזמה וטמפרמנט לוחם, סוער ומסעיר. בשנת 1943 הצטרף ל"הגנה" ושירת ב"ש"י" (שירות הידיעות), בו ביצע בהתלהבות ובמסירות מרובה תפקידים סודיים ואחראיים ביותר. השתתף בהעברת נשק והטמנתו, על אף הסיכון הרב הכרוך בדבר, בהעלאת מעפילים וכד'. עם ההחלטה בעצרת האו"ם ב-29.11.1947 על חלוקת הארץ לשתי מדינות, בירך את סבו שזכה לכך ועזב את בית-הספר שבועיים לפני הבחירות. בהיפרדו ממחנכו השמיע באוזניו את טענותיו כלפי חבריו הממשיכים ללמוד וחייהם אינם קודש למולדת. על אף היותו משוחרר מגיוס בשל מומו, התנדב שאול לשירות מחוץ למקום מגוריו בשם בדוי, דויד כרמי, מחשש שמא לא יגייסוהו מכיריו בחדרה היודעים על חסרונו עינו. הוא שירת בחטיבת "כרמלי" ויצא ללוות את השיירה ליחיעם הנצורה. "מדינה יש לכבוש בדם" - אמר לאביו בשעת הפרידה האחרונה. השיירה יצאה מנהריה ביום ט"ז באדר ב' תש"ח (27.3.1948) בשעות הצהריים ובה שבעה כלי רכב 90- אנשים, כדי להעביר אספקה, חומרי ביצורים ותגבורת ליחיעם. ליד כברי נתקלה השיירה במארב שהציבו הערבים. המשוריינין הראשון הצליח לפרוץ ולהגיע ליחיעם, אך שאר כלי הרכב נלכדו במארב. אנשי השיירה לחמו עד שעות הערב ובחסות החשיכה הצליח חלק מהם להיחלץ, אך כמחציתם נפלו בקרב, ושאול ביניהם. הוא היה בן 18 בלבד ולא זכה לראות בהגשמת חלומו על תקומת "המדינה שתהווה גורם של קידמה ותרבות במזרח התיכון" - כפי שהתבטא באחד מחיבוריו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בנהריה.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכר את כולם

שאול רוטמן

שאול נולד בחדרה לחנה וזלמן, מחלוצי ההתישבות בחדרה ובפתח תקוה. סיים את בית הספר העממי בחדרה; תלמיד הגימנסיה במושבה. ארבע שנים למד בבית הספר החקלאי בפרדס-חנה. חניך ומדריך. חסר מנוחה, אולי משום שקיפח בילדותו, אגב משחק, את עינו השמאלית. היה בעל חלומות והמצאות, הרפתקן, שואף לגדולות ולפעולה; ממעט בדברים, מסוגר, מלא התלהבות ומסעיר את סביבתו. יחד עם זאת היה שקול ומבוגר במעשיו מכל חבריו, שואף לעשות תמיד יותר ממה שהוטל עליו. בתפקידיו היה בעל סבלנות רבה. צעיר היה כאשר נכנס לגדנ"ע. אחר כך עבר לשרת בחי"ש. בעמדו לפני בחינות הבגרות הפסיק את לימודיו והתנדב, אף על פי שהיה משוחרר מחובת גיוס. פעל בגדוד 21, בחטיבת "כרמלי". סיים קורס מכי"ם בשרותו בש"י (שירות הידיעות של ההגנה), הסתיר את זהותו וכונה "דוד כרמי". נפל בט"ז באדר ב' (27.3.1948) בלוותו שיירה ליחיעם הנצורה. הובא למנוחות בנהריה.

שאל רוטמן

ל ד מ ו ת ו

כאילו ידע שחיינו יהיו קצרים כל כך. אולי משום כך היה תוסס ושואף לפעולה. מין חוסר מנוחה תמידי דחף אותו. אהב את החיים וידע למצותם עד תום; אהב חברה. בגיל צעיר נכנס לארגון הצופים, ובמהרה הפך להיות מדריך בתנועתו. במסיבות הנוער היה תמיד הרוח החיה, בעל מרץ, התלהבות ומזג סוער. באשו הפנימית היה מעורר וסוחף את כולם. אולי ביקש גם להשלים בכל אלה את חסרון עינו האחת... כאילו התבגר בטרם זמן. כשהיית משוחח עמו היית נדהם מפקחותו הרבה, משתאה לעומק מחשבתו והיקפה. לפעמים היית שוכח כי אתה מדבר עם נער צעיר; נדמה לך כי איש שיחך הנו אדם מבוגר, עשיר בנסיונות. בגיל צעיר נכנס לשורות ההגנה. את תפקידו מילא בהתלהבות גדולה, במסירות רבה. תפקידי ההגנה היו נעלים בעיניו וחשובים מכל דבר אחר. משהתבגר מילא תפקידים סודיים אחראיים ביותר. גם כשנטל תפקידים מסוכנים לא

שאול רוטמן

נרתע מעבודתו. איש מאתנו לא ידע על כך דבר. את סודותיו כלא בנפשו פנימה, והוסיף להתנהג ולחיות כאילו לא אירע דבר.

בביה"ס החקלאי בפרדס חנה רכש ידיעות רבות בחקלאות, כי שאף להיות עובד אדמה. הוא תיכנן תוכניות נועזות בחקלאות, עד כי אביו איש אדמה ותיק, היה משתאה. בעל יזמה היה ובעל המצאה. דימיונו היה עשיר ופורה, מחשבתו מקורית וחריפה. המסורת החלוצית של משפחתו חרתה רשמים עמוקים בנפשו הצעירה, ואף הוא שאף להיות בין המגשימים.

בשבועות הראשונים למלחמה, עת החלו נופלים ראשוני הקרבנות, אמר שאול לאביו: "אבא, אין מקבלים מדינה על מגש של כסף. מדינה יש לכבוש בדם. יפלו קרבנות רבים ואני מוכן להיות אחד מהם". בגבור המאורעות הצטרף שאול גם הוא ללוחמים. נפשו הסוערת לא הניחה לו להמשיך ולשבת על ספסל הלימודים. באותו זמן התכוון לבחינות הבגרות, אך נפשו

שאל רוטמן

משכה אותו הרחק מביתו, אל הרי הגליל.
במכתבו האחרון, שהגיע לאחר מותו, הוא מבקש
ממשפחתו וביחוד מאמו, לא לדאוג לו, ומודיע על כינויו
"דוד כרמי". במכתב זה שואל הוא על כל אחד מבני משפחתו
ומבקש להודיע לו בפרוטרוט על כל הנעשה במשק אביו.
במוצאי שבת, ט"ז אדר ב' תש"ח (27.3.1948), יצא שאל
בשיירה הנוסעת אל יחיעם הנצורה. ליד הכפר כברי הותקפה
השיירה ממארב של כוחות ערביים חזקים והוכרעה.
שאל וחבריו השיבו מלחמה עד רגעים האחרון, עד שאזלה
תחמושתם והם נפלו שדודים.
אותה נפש סוערת ותוססת של שאל, אשר בחייו לא
נתנה לו מנוח, נרגעה; כאילו עתה באה על סיפוקה.

אחיו ברוך

שאל רוטמן

איך נפל ?

ביום ה-27 במרס בשעות המוקדמות של אחר-הצהרים, יצאה שיירה, בת עשר מכוניות משורינות, מנהריה מזרחה, לעבר יחיעם. בשיירה נמצא המפקד בן-עמי. הדרך ליחיעם היא קשה ורבת-פיתולים, ומשני צדדיה מטעים וצמחיה עבותה, מקום מסתור טוב לחורשי מזימות. על הדרך שוכנים אילו כפרים, ובכללם הכפר הגדול והעשיר כברי. כברת הדרך בין הכביש הראשי תרשיחא-סעסע ובין יחיעם עוברת בתוך ואדי-עמוק, המכונה ג'עתון ומשלטים רבים מסביב חולשים עליו. בעזוב השיירה את השטחים שבפיקוחנו אפתה מעין חרדה. הסביבה היתה שקטה, אך היה זה שקט מעורר חשד ומבשר רעות. כפריים לא נראו בשדות, הכפרים נראו ריקים מאדם. המבטיחים הובאו למלוא כוננות, כל נשקם הוצב והוכן לפעולה. בעיקול הדרך ליד הכפר כברי נמצא מחסום גדול על הכביש. בהתקרב השיירה נפתחה עליה אש קטלנית ביותר משני צדי הדרך. כחמש מאות אנשי כנופיות, בפיקודו של מפקד-הכנופיות אדיב שישקלי

שאל רוטמן

פתחו בקרב. מכונית החילוץ, משוריין פורץ-מחסומים, הצליח לפרוץ פרץ במחסום ולעבור, בהשיבו אש חזקה. אולם המכונית שבאה בעקבותה, נפגעה ונתהפכה לתוך תעלת-הכביש. האנשים הוסיפו להילחם מתוך המכונית ההפוכה. המכונית השלישית נתהפכה אף היא וחסמה את הדרך. היה ברור שהשיירה לא תוכל לפרוץ עוד, והלוחמים השיבו אש בכל כלי הנשק שהיו לרשותם וניסו לארגן את נסיגתם. נתברר כי הם מוקפים מכל צד. מכונית אחת פרצה ונעה לעבר נהריה, אולם נתקלה במחסום נוסף ונעצרה. האויב קיבל תגבורת של מאות כפריים, שנזעקו וזרמו מכל הכפרים בסביבה, מתוך תקווה לבזוז בז. בחורינו נלחמו כאריות במשך שעות רבות, כשהרוגיהם ופצועיהם רבים. האויב החזיק בעמדות קרובות ומותקנות היטב, והמטיר אש נוראה אל אשנבי המשוריינים. אחר שעות של קרב קרא קצין ערבי לבחורים להיכנע, אולם הם השיבו לעומתו באש ככל הניתן. רק עם רדת הדמדומים הצליח חלק מהלוחמים לסגת ברגל, דרך שטחי-מטע ותעלות מים, לנהריה. בקרב גבורה זה שכלנו ארבעים ושבעה מטובי לוחמינו, ובראשם מפקדם הנערץ בן-עמי. הגדוד הטמין במו ידיו את לוחמיו ומפקדיו היקרים בקבר אחים בנהריה, ואבל כבד ירד.

יד לבנים - חדרה

שאול רוטמן
בן חנה וזלמן רוטמן

נולד ביום
נפל ביום

ו' בניסן תר"ץ 04/04/30
ט"ז באדר ב' תש"ח 27/03/48